

V

Het aparte was
dat het er vaker regende
dan de zon er scheen.
De druppels die vielen
kwamen zowel uit de lucht,
als uit de ogen van de dorpelingen.

De enige storm
die er voorbijraasde,
was het nieuws van een vondst:
lichamen die maandenlang,
steeds op een andere plek,
vredig werden gevonden.

Alsof de dader,
wie het ook was,
wroeging had gekregen
van zijn daad.
Men dacht aan een man
als dader.
Waar de dorpelingen
nooit aan dachten,
was een vrouw.

NATUUR

Moord is het nooit,
als een leeuw z'n tanden
zet in een antilope.
Na minutenlang haar achterna
te hebben gezeten,
trekt hij haar gulzig open.
Haren, manen, met bloed
doordrenkt.
Anderen laat hij meegenieten;
moeders met welpen,
de hele troep.

Zelden pakt hij
met z'n scherpe klauwen
zijn eigen vlees en bloed.
Maar zijn humeur
moet je nooit krenken.
Bloeddorstig
zal de koning altijd zijn.

Haar somberheid verdween.
Een kus op elkaars lippen
bracht hen in extase,
zo intens,
dat het licht
in haar uitging.
De blaadjes van de rozen
langs de kant
dreven met de stroming weg.

Hij legde haar neer
waar de rozen groeien,
zodat één wilde roos
omarmd werd door de anderen.
Samen als één.